

ved de nu gjældende Regler, altsaa med andre Ord vise. Bestemmelsen om disse Forhold bort fra denne Lov. Det er det, som efter min Opfattelse af dette Endringsforslag er slet under Nr. 7, der siger, at de her omhandlede Udgifter skulle udredes af vedkommende Kommune efter de derom særlig givne Bestemmelser, altsaa de Bestemmelser, som gjælde nu, indtil de blive forandrede. Det lægger altsaa Striden om dette Punkt fra denne Lov til Fattigloven. Hvis de gjældende Bestemmelser ere, behøver jeg ikke at nævne, de ville finde dem i Loven af 14de Marts 1867; men jeg tror, at, naar man gennemlæser denne Lov og holder for Die, til hvilket Omraade Bestemmelsen i § 17 er indskrænket, efter at Spørgsmaalet om indenlandskt Bagabonder for saa vidt er gaaet ud i det andet Thing, vil man finde, at man vel maa kunne berolige sig ved de nu gjældende Bestemmelser. Det ærede Medlem udtalte, at han vilde anse det for særlig ønskeligt at faae gjort Forandring i de gjældende Regler om Betingelserne for at vinde Forsørgelsesberettigelse for Udlændinge, og mente, at det var et saa paatrængende Punkt, at der vel endog kunde være Spørgsmaal om at faae gjort denne Forandring i dette Lovforslag, skjøndt han erkjendte, at denne Lov egentlig ikke handler om dette Spørgsmaal. Jeg er ogsaa her, hvad Realiteten angaar, enig med det ærede Medlem; men jeg nægter ikke, at det forekommer mig, at den formelle Vanskelighed er en hel Del større her end med Hensyn til § 10. Jeg tror, at det vilde se lidt løst og lidet i denne Polititilov at indføre en saadan Bestemmelse om Forandringer i de nærværende Regler om Fattigforsørgelse, og maasse vilde det se saa meget mere bejnhverligt ud, som det er vitterligt, at det er et vigtigt Punkt i det Fattiglovsforslag, der nu i et Par Aar har været Gjenstand for Lovgivningsmagtens Drøftelse. Det ærede Medlem udtalte sig endelig noget stærkt mod Udvisningsretten, for at jeg skal betjene mig af et enkelt Ord. Jeg vil i den Anledning gjøre opmærksom paa, at Hovedsagen af denne enhver Stat naturlig tilkommende Ret, har sin gode Betydning, ikke blot forsaavidt man, hvis man ikke har denne Ret, kan berede sig selv store diplomatiske Ulemper, men ogsaa fordi denne Ret kan være af Interesse for den enkelte Stat selv. Jeg ønsker ikke at komme ind paa en Udmaling af de forskjellige Tilfælde, i hvilke det kan have sin Betydning for en Stat at kunne bruge denne, noget summariske Fremgangsmaade overfor Personer, der kunne blive til Ulempe og Fare for Staten, men Enhver kan let tænke sig dem. Jeg behøver ikke at gaa til saadanne ekstraordinære Tilfælde, hvor man etablerer en Belejnings- eller Krigstilstand, og altsaa forsaavidt den ordinære Rets Udøvelse hviler; men der kan være andre, heldigvis ogsaa overordentlige Forhold tilstede, hvor det kan være af stor Interesse at kunne bruge en saadan Fremgangsmaade. Derfor

maa en Stat være betænkelig ved at umuliggjøre Benyttelsen af den saakaldte Udvisningsret ved at sætte saadanne Bestemmelser ind i Lovgivningen, der i Virkeligheden vilde være det Samme som at opgive dem; thi det tror jeg maa erkjendes, at hvad enten der bliver Spørgsmaal om Udvisning i enkelte Tilfælde under overordentlige Forhold for Statens egen Skyld, eller om Udvisning for at indelomme høvroskede Kvæd fra en fremmed Stats Side, som det vilde være uløst at modsætte sig, er der Forhold tilstede, som gjøre det nødvendigt at handle hurtigt og paa en saa lidet opsigtsvækkende Maade som muligt. Men begge disse Hensyn forekomme mig at føre til, at det nødvendigvis maa være, som det hidtil har været, en Regjeringsakt og ikke kan gjøres til en Lovgivningsakt. Hvis de Herrer ville sætte noget Saadant ind i Loven, som der har været hentydet til, tvivler jeg ogsaa meget paa, at det vil hjælpe, om man i sin Tid vilde paaberaabe sig lige overfor vedkommende fremmede Stater, at Hindringen var sat ind i Loven, og at vedkommende Stater kunde have passet paa, dengang vi forhandlede Loven i Folkethinget, og da have gjort deres Indvendinger, men at de ikke kunde komme bagefter med deres Indsigelser. Jeg tvivler om, at det vil synes tilstrækkelig indeløsende for de paagjældende fremmede Stater. Den ærede sidste Aaler ytrede med Hensyn til de under Nr. 1—8 stillede Endringsforslag, at han med Undtagelse af det under Nr. 5 egentlig var stemt for dem. Dette gjaldt ogsaa særlig med Hensyn til Forslaget under Nr. 1. Han sagde, at det stod aldeles indifferent, om man skulde stemme for eller imod, og saa vilde han lægge et lille Lod i Bægtstaaalen ved at udtale sig til Fordel for Forslaget. Jeg vil ligesaa lidt nu som tidligere udtale mig stærkt imod dette Forslag, men jeg kan ikke andet end gjentage, at efter min Opfattelse er det faare tvivlsomt, om der vindes noget ved den foreslaaede Endring; jeg tror snarere, at der tabes derved, og under denne Tvivl er det efter min Formening rigtigere at blive staaende ved den Affattelse, der er vedtaget i det andet Thing. Jeg skal gjøre opmærksom paa, at der her slet ikke er Spor af Faderhjærighed fra min Side; thi Landstinget gav en anden Redaktion end den, der fandtes i det oprindelige Lovforslags § 1, og nu kommer man og giver igjen en ny og bedre Redaktion af det samme Punkt. Naar man saaledes for tredje Gang kommer med en ny Redaktion, uden at ville gjøre nogen Forandring i Realiteten, saa vide de Herrer vel, at man udvækker i høj Grad Kritikken. Naar det ikke er utvivlsomt, at der vindes noget ved den nye Redaktion, tror jeg derfor, at man hellere skulde lade den fare.

Jørgensen: Jeg skal kun bemærke til det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgfreds (Berg), at idetmindste min Stilling til Endrings-